

Arrest

nr. 133 234 van 17 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 juni 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CAVADINI, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie neemt op 18 juni 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De betrokkene diende op 24.03.2014 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Uit het Eurodacverslag dd. 24.03.2014 blijkt overigens dat reeds op 08.01.2014 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Spanje.

De betrokkene werd op 27.03.2014 door onze diensten gehoord en stelde daarbij Syrië op 05.12.2012 verlaten te hebben en via Libanon naar Egypte gereisd te zijn. De betrokkene stelde tot 07.02.2013 in Egypte verbleven te hebben en zou vervolgens naar Algerije gereisd zijn, waar ze tevens tot 27.06.2013 zou verbleven hebben.

Vervolgens zou ze het vliegtuig genomen hebben naar Libanon, maar zou na 2 dagen met het vliegtuig teruggekeerd zijn naar Algerije, waar ze nog een week zou verbleven hebben. Als volgt zou de betrokkene ongeveer 2 maanden in Marokko verbleven hebben, waarna ze naar Spanje zou gereisd zijn. De betrokkene stelde Spanje na ongeveer 4 maanden opnieuw verlaten te hebben en zou vervolgens naar Frankrijk gereisd zijn, waar ze nog een maand zou verbleven hebben. Tenslotte zou ze naar België gereisd zijn, waar ze op 22.03.201 zou aangekomen zijn.

De betrokkene gaf bij haar gehoor ook aan dat haar vingerafdrukken genomen werden in Spanje, maar stelde er nooit een asielaanvraag te hebben ingediend.

Gezien bovenstaande vaststellingen werd op 10.04.2014 een verzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, teneinde de betrokkene over te nemen. Dit overnameverzoek werd op 04.06.2014 door de Spaanse instanties ingestemd, op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies besloot asiel te vragen in België, (vraag 34) en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene stelde hieromtrent dat zij naar België kwam, omdat zij familieleden heeft die in België verblijven. De betrokkene gaf voorts ook aan in Spanje geen problemen gekend te hebben wat betreft opvang op behandeling en stelt niet naar Spanje te kunnen terugkeren omdat ze daar geen familie heeft en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Verdrag Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrekken feiten en omstandigheden maken dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM,

Desalniettemin maakte de betrokkene tijdens het gehoor geen enkele melding van feiten, ervaringen of omstandigheden die doen besluiten dat de betrokkene door een overdracht aan Spanje in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, Zij verklaarde immers expliciet in Spanje geen problemen gekend te hebben wat betreft opvang of behandeling. De betrokkene gaf louter aan met naar Spanje te kunnen terugkeren omdat ze daar geen familie heeft, dit in tegenstelling tot in België, waar wel een aantal van haar familieleden verblijven.

Voor wat betreft de bewering van de betrokkene dat ze in Spanje geen familie heeft, merken we op dat het overnameverzoek dd. 21.02.2014 voor haar oom AAA en zijn echtgenote KJ en hun drie kinderen eveneens op 21.04.2014 door de Spaanse instanties werd ingestemd. Ook voor wat betreft de moeder van de betrokkene, AM, werd op 21.04.2014 een overnameakkoord verkregen. Voor de oom van de betrokkene, K, werd reeds op 04.03.2014 een overnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. De betrokkene kan zich bijgevolg samen met tal van familieleden naar Spanje begeven.

Met betrekking tot de tante, halfbroer en halfzus van de betrokkene, die legaal in België zouden verblijven, merken we op dat artikels 9 en 10 van Verordening 604/2013 inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de Lidstaat legt, waar een gezinslid van de asielzoeker als (erkend) vluchteling of kandidaat- vluchteling verblijft. Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat de tante, halfbroer en halfzus van de betrokkene, in de zin van artikel 2 van de Verordening 343/2003 niet als gezinslid kunnen worden beschouwd.

We wijzen er verder ook op dat de betrokkene in dit kader ook geen elementen aanbrengt die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen haar, haar tante, halfbroer en halfzus een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij deze personen noodzakelijk maakt, zoals voorzien onder artikel 16 van de Verordening 604/2013, (...)

We merken voorts op dat de betrokkene bij haar gehoor stelde dat haar echtgenoot, AKH, en zoon K, mogelijk in Frankrijk zouden verblijven.

De betrokkene stelde elders in Europa geen familie te hebben.

We wijzen er op dat de Spaanse autoriteiten op 04.06.2014 instemden met de overname van haar met de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 13(1) van de

Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht naar Spanje de mogelijkheid zal hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen. (...)

De Spaanse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Zij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Spanje en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van uitgegaan (...) refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de conventie EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten behandelen een verzoek om internationale bescherming volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Spanje is een lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en onderwerpt een verzoek om internationale bescherming, net als België en de andere Lidstaten aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan (...) autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning 2004/83/EG en die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

We verwijzen hierbij ook naar de mogelijkheid voor betrokkene om zich te beroepen op de onafhankelijke beroepsinstanties die Spanje kent inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

4

Uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin 11 Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin 11 Régulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : commenta by the State on the report of the Spécial Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013), blijkt overigens dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de puntén 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk

onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd.

Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. ^Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk. dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand, stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook na het gehoor bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM,

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Aangezien verzoekster zal aantonen dat het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten zoals de beslissing tot weigering van verblijf aangetast zijn door onwettigheden. Dat Mevrouw A van mening is dat de bestreden beslissing verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van: artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend; - artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen); Aangezien het passend is dat België het verzoek van Mevrouw A om internationale bescherming behandeld met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, van schending van artikel 3 EVRM; Dat Mevrouw A, als asielzoekster in het Kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM; Dat verzoekster uw aandacht wenst te trekken op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat Mevrouw A in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan:

- inadequate opvangomstandigheden
- gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg
- ernstige risico op fysieke aanvallen
- gebrekkige asielwetgeving
- gebrekkige financiële steun
- ernstige overbevolking in de opvangcentra
- gebrek aan toegang tot justitie;

Dat deze beide bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat in het Rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 staat dat: "Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programs or financial support other than what is provided by charity organizations." (Stuk 8);

Dat het rapport dd 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onderschreeft dat: "the Authorities need to vigorously combat the discriminatory practice of ethnic profiling that targets and stigmatizes migrants in stop-and-search operations, and to adequately sanction all instances of racially-motivated abuse by members of the law enforcement forces. [...] The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials.[...] [...], concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Spécial Rapporteur is concerned that this légal gap may lead to unilatéral and discretionary interprétation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Spécial Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the détermination of refugee status, takes décisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)" (Stuk 7);

Dat er dus geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje wat nog bevestigd word door de European Union Agency For Fundamental rights die het rapport «Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile » stelt dat : « C'est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses. Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l'Espagne, la Grèce, l'Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d'information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...] À l'exception de l'Espagne, de la Grèce, de l'Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit

d'office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...] En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande. En Espagne, plusieurs demandeurs d'asile vivant en province n'avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...] Les longs temps d'attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays - y compris l'Allemagne, l'Espagne et la Slovaquie - les répondants affirmaient ne pas s'être exprimés du tout. [...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovaquie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s'exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu'un petit peu [...] Les pratiques mentionnées par l'UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d'informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...] À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d'asile ont affirmé qu'ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu'ils avaient interrogé les autorités ou qu'ils s'étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour » (Stuk 3) ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat niet alleen de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1.12.05 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus de minimumnormen voor de asielprocedure in Europa stelt schendt; Dat een rapport van de Comission Espanola de ayuda al Refugido, zoals Migreurop erop aanwijzen dat de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn: "Spanish CIE (Spaanse opvangcentrum) are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing » (Stuk 6, p.4); Dat er onvoldoende adequate medische hulp wordt verleend aan asielzoekers; Dat de levensomstandigheden in de centros waar asielzoekers verblijven mensonwaardig zijn: (...) (Stuk 4, p.162) ;

Vrije vertaling :

"Deze maken melding van overbevolking, gebrek aan hygiëne en sanitaire ruimtes gemeenschappelijke ruimtes, verboden wc en douches 's nachts toegang, gebrek aan privacy in deze plaatsen, extreem hete of extreem koude temperatuur in de douches die het gebruik ervan verhinderen . Als voor persoonlijke hygiëne, zou je kunnen zeggen dat deze afwezig /s, afhankelijk van de CIE [Centrum], een serie artikelen aan de vermelding in de CIE als een klein stuk zeep, een handdoek of deken wordt geleverd. Dit betekent dat mensen die geen familiebezoek of van NGO's krijgen de hele tijd in dezelfde kleren gekleed zijn, dag en nacht, geen lakens of shampoo hebben en zonder veel kleine dingen die men dagelijks gebruikt, en natuurlijk hebben deze mensen grote moeilijkheden om hun kleren te wassen, aan de ene kant omdat meeste CIES geen wasservice hebben, en aan de andere kant ,omdat deze mensen hun enige kleren niet uit kunnen doen om ze te wassen';

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Spanje van Mevrouw A zij blootgesteld zou worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of Mevrouw A bij verwijdering naar Spanje blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties; Dat de Spaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken; Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is; Aangezien Mevrouw A voor het eerst asiel aanvraag aan de Belgische autoriteiten. Dat zij nooit asiel heeft aangevraagd in Spanje zodat zij nog nooit deel heeft uitgemaakt van de groep "asielaanvragers" in Spanje; Dat Mevrouw A, toen zij in Spanje was dus niet blootgesteld werd aan onmenselijke en vernederende behandelingen, precies omdat ze tot nu toe niet behoorde tot de hierboven vermelde kwetsbare groep; Dat het simpele feit dat mevrouw A niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot haar eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering; Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft; Dat bestreden beslissing aangeeft dat het aan verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reële risico en dit terwijl het Europees Hof voor Rechten van de Mens vaststaand stelt dat de lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar

voren brengen; Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *MS.S. v. België en Griekenland*) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C- 411/10, *N.S. v. Secretary of State for the Home Department*, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumpctie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116183,19.12.2013); Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naiiet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden (RVV, Arrest Nr. 116183,19.12.2013). Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekster om in Spanje blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is; Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt; Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van Mevrouw ALAHMAD om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend."

2.2. De verzoekende partij betoogt dat zij bij een overdracht naar Spanje onmenselijk en vernederend zal worden behandeld, en verwijst hiervoor naar twee algemene rapporten.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. In het verzoekschrift brengt de verzoekende partij een algemeen betoog over een slechte behandeling van asielzoekers in Spanje, doch dienaangaande laat de Raad gelden dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zal ondergaan. De verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Spanje het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit het interview dat de verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Spanje, te maken had met het feit dat zij daar geen familie had.

De Raad partij benadrukt de bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 van het EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 van het EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1,148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van de verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Spanje. De vraag die aan de verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat de verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Verzoekende partij komt niet verder dan de loutere verklaring: "NEEN".

De verzoekende partij brengt geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Spanje slecht zou zijn behandeld. Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, omdat verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt en verwijst naar internationale verslagen.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Spanje. De Raad ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten die de verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na een grondige analyse van recente rapporten met betrekking tot Spanje tot het besluit is gekomen dat men als lid van een kwetsbare groep niet zonder meer kan stellen dat men als asielzoeker systematisch zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit deze grondige analyse van de recente rapporten kan evenmin worden afgeleid dat de opvangvoorzieningen in Spanje ernstige structurele tekortkomingen vertonen waardoor zij onmenselijk of vernederend zouden worden behandeld.

De Raad verwijst ter zake naar de motivering van de in casu bestreden beslissing:

"Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art 3 van het EVRM of art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

De verzoekende partij kan bijgevolg niet gevolgd worden in het betoog dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen informatiebronnen zou hebben geraadpleegd om er achter te komen of de onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties, nu duidelijk blijkt uit de motivering van de in casu bestreden beslissing dat een groot aantal bronnen inzake de opvang van asielzoekers in Spanje werd geraadpleegd.

De verzoekende partij maakt geen van de opgeworpen schendingen aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC